

Кога повторно ќе се сретнеме

Ребека Јарос

**За мојата сестра, Кејт.
Со тебе, дури и во војна.
Те сакам, и не се шегувам.**

Прва глава Наџаниел

Кабул, Авганистан
Август 2021 година

Ова не беа Малдивите.

Ги затворив очите и го свртев лицето кон жешкото пладневно сонце. Дуваше благ ветрец и речиси можев да замислам дека влагата што ми течеше по вратот и ми ја влажнеше јаката не беше пот, туку морска вода што се цеди по пливање. Речиси.

Но, ова не беа Малдивите. Стоев на асфалтот во Кабул и се прашував како гоновите на моите чевли не се стопија и не се споија со асфалтот на оваа жештина. Можеби кармата ме стигна затоа што решив да одам без неа? Можеби затоа патувањето беше откажано?

„Треба да си на отсуство“, се слушна познат глас од мојата десна страна.

„Шшш. На одмор сум. Гледаш?“ Го отворив едното око и го видов Торес. Стоеше до мене, а неговото широко чело беше засенчено од стреата на неговата војничка капа.

„Што треба да видам? Стоиш на пистата, се сончаш како да си во реклама за крем за сончање.“

Аглите на моите усни се извија.

„Ова не е писта, туку е мал бунгалов над вода на Малдивите. Не ги слушаш ли брановите?“

Авионските мотори рикаа во далечината.

„Слушам како го губиш умот“, промрмори Торес. „Мислам дека слетаа.“

Неволно ги отворив очите и погледнав кон хоризонтот, барајќи го авионот што требаше да слета. Неколку секунди подоцна, го видов.

И, еве, Ыочнува огново. Колку и да ја сакав мојата работа, морав да признаам дека бев уморен од неа. Мирот почна да ми изгледа попримамлив од војната.

„Како воопшто ти се најде тука? Мислев дека Џенкинс е испратен на оваа мисија“, рече Торес.

„Џенкинс вчера се разболе од некаков вирус, а Ворд требаше да оди на отсуство, па не сакав да го пропушти зашто има деца. Решив да го покријам.“ Го наместив ременот на мојата автоматска пушка кога „Ц-130“ слета на пистата. „Па сега е мој ред да ја чувам помошничката на сенаторката Лорен.“

„А јас сум тука да помогнам, како и секогаш.“

„Го ценам тоа.“

Мојот најдобар пријател и јас сме неразделни од денот кога бевме избрани за специјалните сили. Всушност, и пред тоа никогаш не се разделувавме.

„Се надевам дека Џенкинс ќе биде подобро до следната недела и дека сепак ќе летам за Малдивите пред да дојдат вистинските сенатори.“

Речиси можев да го почувствувам вкусот на оние овошни коктейли со хартиено чадорче токму сега... но се покажа дека тоа е металниот вкус на авионското гориво. Хмм.

„Знаеш, повеќето од момците го користат своето отсуство за да си одат дома и да ги видат своите семејства.“ Торес погледна кон другите од нашиот тим: тие одеа кон нас, местејќи ги своите воени униформи без амблеми, небаре по четирите месеци во Авганистан имаше нешто што би можело да им помогне на овие униформи.

„Повеќето од луѓето што ги познаваш немаат роднини како моите.“ Ги кренав рамената. Мајка ми почина пред пет години, а татко ми би го видел единствено кога ќе треба да го погребам.

Остатокот од тимот нè стигна, формирајќи ред пред авионот. Греам застана лево од мене.

„Сакаш да возам?“

„Во ред“, одговорив.

Ги бев избрал момците со кои сакав да работам додека не се врати Џенкинс. Паркер и Елстон чекаа во амбасадата.

„Дали сите се тука?“ - праша мајорот Веб, чешајќи се по брадата.

„Мајоре! Не можам ни да се сетам кога последен пат се видовме“, Греам го поздрави нашиот командант со насмевка. Забите му беа блескаво бели наспроти неговата темнокафена кожа.

Веб промрмори нешто за политичарите додека авионот се приближуваше кон пистата, следејќи ги упатствата на контролорите на летање.

Имаше предности да се биде војник на елитните специјални сили. И покрај сè, тимот беше многу близок, а ни беше дозволено и да не се бричиме. Но, имаше и недостатоци: наместо долгоочекуваниот одмор, требаше да чувам група блиски соработници на владините претставници. Тоа утро, поминав еден час читајќи го досието за Грег Њукасл. Мојот штитеник имаше триесет и три години, служеше како заменик-шеф на кабинетот на сенаторката Лорен и изгледаше како дотеран дипломец по право на „Харвард“ кој отишол во Конгресот директно од колеџ. Беше дошол во Кабул како дел од подготвителна група за „собирање податоци“ и утврдување факти за повлекувањето на американските трупи. Од некоја причина, бев сигурен дека на тимот нема да му се допаднат „податоците“ што ќе ги соберат тука.

„Дозволете ми да ви ја освежам меморијата“, рече Веб, вадејќи превиткано парче хартија од џебот и погледнувајќи кон назначените водачи на безбедносниот тим. „Марун, го чувате Бејкер од канцеларијата на конгресменот Гарсија“, почна тој, користејќи ги нашите нови кодни имиња за оваа задача. „Голд, работите со Тарнер од канцеларијата на конгресменот Марфи. Вајт, вашиот штитеник е Холт од канцеларијата на сенаторот Лиу. Грин, вие сте назначени за Астор од канцеларијата на сенаторката Лорен...

„Ми го дадоа досието на Грег Њукасл“, го прекинав.

Веб погледна во хартијата.

„Изгледа направиле промена во последен момент. Вашиот штитеник сега е Астор. Мисијата останува иста. Канцеларијата на Лорен е задолжена за јужните провинции. Таа работи на испраќање на женскиот шаховски тим во Соединетите Американски Држави.“

Астор. Здивот ми се заглави во грлото. Не е можно. Како?

„Опушти се“, шепна Торес. „Има многу луѓе со тоа презиме.“

Во право беше. Освен тоа, последниот пат кога слушнав нешто за неа, работеше за некоја компанија од Њујорк, но тоа беше пред три години.

Јакнаша ми беше најојена од дождој...

Ги тргнав моите очајни мисли настрана. Авионот застана точно пред нас и екипажот на земја го опкружи. Асфалтот се топеше, а треперливи бранови топол воздух се креваа над него, искривувајќи ја сликата; рампата беше спуштена, пилотите ги изгаснаа моторите.

Први што излегоа од авионот беа униформираниите членови на екипажот, по што следеше група цивили. Очигледно, ова беа помошниците на Конгресот. На еден службеник му беше потребна помош за да се симне по рампата.

Веѓите ми се кренаа. Човек кој не може самиот да се симне по рампата, планира да патува низ целиот Авганистан?

„Се шегуваш?“ - фркна Келман, или наредник Вајт, како што го нарекуваа со неговото ново кодно име за мисијата. „Ве молам кажете ми дека тој не е мојот човек.“

„Еве, почнуваме“, промрмори Торес, стоејќи до мене.

Длабоко воздивнав и избројав до десет, надевајќи се дека додека стигнам до нула, моето трпение магично ќе се врати. Но, не се врати. Уште една бесмислена мисија.

Членовите на екипажот ни се приближија, насмевнувајќи се и затскривајќи ги службениците со грб. Секако, тие беа среќни што ни ги истоварија цивилите. Не би се смееле ако тие требаше да ги придружуваат неинформираниите, самобендисани политичари низ воените бази, како да посетуваат туристички атракции, а не активна воена зона.

Мајорот Веб зачекори напред, а членовите на екипажот ги одведоа службениците на чело на редот. Вкупно беа шестмина...

Срцето ми се стегна.

Трепнав полека еднаш, потоа повторно; додека тре-перливата магла не се распрсна со налетот на ветер. Коса со медено-златна боја, заводлива насмевка... Немаше грешка. Бев подготвен да се обложам на сè дека зад големите темни очила се кријат кадифено кафени очи врамени со густе трепки. Врвовите на прстите ми трнеа, сеќавајќи се на облините на нејзиното тело, дури и по многу години...

Тоа беше таа. „Дали си добро?“ - ми шепна Торес. „Изгледаш како да ќе го повратиш појадокот.“

Не, не бев добро. Бев далеку од добро колку што Њујорк беше далеку од Авганистан. Јазикот ми откажа послушност, не можев да склопам ни збор. Поминаа десет години откако се бевме сретнале на една сосема друга писта, но нејзиниот поглед сè уште ме оставаше без зборови.

Таа ја испружи десната рака кон Веб, а со левата го намести ременот од познатиот воен ранец префрлен преку рамото. Дали сè уште го носеше истиот ранец? Зрак сончева светлина ѝ блесна на домалиот прст, посветол од сигнално огледало.

Шшо ѝо ѝаволиѝе. Срцето повторно почна да ми чука, толку силно што ме болеше.

Единствената жена што некогаш ја сакав беше тука, во оваа проклета воена зона, и носеше прстен што некој друг ѝ го дал. Ќе се омажи за некој друг. Дури и не знаев кој е тој гад, но веќе го мразев и знаев дека не е достоин за неа. Од друга страна, ни јас не бев достоин за неа. Тоа беше нашиот главен проблем од самиот почеток.

Се сврте кон мене. Насмевката ѝ исчезна, устата ѝ се отвори. Со растреперени прсти, ги крена очилата на челото, и ги видов тие кафени очи. Изгледаше исто толку изненадена колку и јас.

Срцето ми се стегна.

Со крајчето на окото го видов Веб како тргна долж редот, запознавајќи ги политичарите со нивното

обезбедување. Тој неизбежно ни се приближуваше, како лансирана нуклеарна боева глава. Се погледнавме и го чекавме нашиот ред. Бевме оддалечени десетина чекори, можеби помалку – и тоа растојание беше премногу далеку, а сепак премногу блиску.

Таа пријде, се намурти и си ја намести косата, која се вееше во налетот на ветрот со песок и прашина што покриваше сè овде, вклучително и нејзината бела кошула со ракави завиткани до лактите. Што правеше таа овде, по ѓаволите? Не ѝ беше местото тука. Требаше да биде во некоја пријатна аголна канцеларија, каде што никој и ништо не би можело да ја повреди... вклучително и јас.

„Госпоѓице Астор, ова е...“, почна Веб.

„Натаниел Фелан“, заврши таа, гледајќи ме на ист начин како што ме гледаше последниот пат кога се сретнавме, како да ги бележи сите брчки и лузни што се појавија на нејзино лице во текот на изминатите три години.

„Изи.“ Тоа беше сè што можев да кажам, додека тој дијамант од милион карати блескаше на нејзиниот прст како светилник. Кој беше среќникот на кого таа му рекла „да“?

„Вие двајца се знаете?“ Веб ги крена веѓите, гледајќи ја Изи.

„Да“, реков.

„Веќе не“, рече таа во исто време.

Проклейсѿво.

„Разбирам.“ Веб повторно нè погледна, забележувајќи ја непријатноста на моментот. „Дали е тоа проблем?“

О, да. Огромен ѿроблем. Илјада неизговорени зборови се вртеа во воздухот меѓу нас, неумоливо згуснувајќи се како облаци од прашина и песок носени од ветрот.

„Слушај, можам да му го доверам ова на...“, почна Веб.

„Не“, реков остро.

Нема да ја доведам во опасност доверувајќи ја нејзината заштита на некој друг. Изи ќе мора да прифати дека јас сум тој што ја чува, без разлика дали тоа ѝ се допаѓа или не.

Веб трепна, единствениот знак на збунетост што го покажа, и се сврте кон неа.

„Госпоѓице Астор?“

„Во ред е. Не грижи се“, рече таа со лажна насмевка што ме натера да се наежам.

„Добро“, рече Веб полека, свртувајќи се кон мене и шепотејќи: „Со среќа“, и продолжи понатаму.

Изи и јас останавме да стоиме, а сите чувства што ги бев потиснувал во изминатите три години одеднаш излегоа на површина, отворајќи стари рани што никогаш не заздравуваа. Кој знаеше дека ќе се сретнеме? Секогаш случајно се сретнувавме во најнезгодните времиња и на најнезгодните места. Не бев ни изненаден што овојпат се сретнавме во воена зона.

„Мислев дека сега си во Њујорк“, конечно промрморов. Гласот ми беше рапав, како некој да ми истурил песок во грлото. *Мислев дека си некаде на безбедно од мините.*

„Навистина?“ Таа ја крена веѓата и го префрли ранецот на рамо. „Интересно, јас пак мислев дека си мртов. Гледаш, и двајцата грешевме.“

Вѿора глава Изи

Сент Луис
Ноември 2011

„Петнаесет-А. Петнаесет-А“, промрморев, туркајќи се низ преполната патека на патничкиот авион и барајќи го моето место.

Рачниот багаж ми се лизгаше од испотените раце. Воздивнав со олеснување кога го забележав моето седиште и дека просторот за багаж над главата е празен, а потоа проколнав кога сфатив дека А е седиштето до прозорецот. Стомакот ми се стегна во јазол. Зошто резервирав седиште до прозорецот? За да можам да ја гледам катастрофата што се одвива долу од првиот ред?

Чекај малку. Веќе имаше патник на седиштето до прозорецот. Седеше со спуштена глава: сè што можев да видам беше логото на хокејскиот клуб „Сент Луис Блуз“ на неговата бејзбол-капа. Можеби погрешно го прочитав билетот?

Стигнав до мојот ред, се кренав на прсти, го подигнав багажот во воздух со раширени раце и се обидов да го турнам на полицата. Но, куферот само го удри работ: за жал, за да го турнам подалеку, ќе морав да се качам на седиштето или да бидам една глава повисока.

Рацете ми се лизнаа, а светловиолетовиот куфер ми летна право во лицето. Пред да можам да се свестам, нечија голема рака го фати палавиот куфер на неколку сантиметри од мојот нос.

Проклејсѿво.

„За малку и готово“, рече длабок глас од зад куферот.
„Дозволи ми да ти помогнам.“

„Да, те молам“, одговорив, обидувајќи се подобро да го зграпчам куферот.

Сè уште ја гледав само бејзбол-капата; мојот сосед вешто се сврте со едно брзо движење, стана во полна висина, зачекори во патеката и ми го зеде куферот. Импресивно.

„Ете.“ Со леснотија го турна рачниот багаж во багажникот над главата.

„Ти благодарам. Мислев дека сум готова“, се насмевав и ја кренав главата за добро да го видам мојот сосед.

Вау. Вистински маж. Беше зачудувачки, зашеметувачки убав. Квадратна вилица покриена со темна подникната брада. Дури и исеченицата и виолетовата модринка на десната страна од долната усна не го расипуваа впечатокот за неговото лице, бидејќи неговите очи... ох. Ох-ох. Кристално бистри, сини, како на бебе - се удавив во овие очи и ја изгубив моќта на говорот.

Зайтвори си ја усџаџа.

Не, устата не ми се затвораше. И сè уште го гледав.

„И јас“, одговори тој, смешкајќи се со крајчето на усните.

Трепнав. „Што, ‘и јас’?“

„Извини?“

Тој збунето се намурти.

„И јас мислев дека си готова“, објасни тој. „Мислев дека тоа нешто ќе ти го скрши носот.“

„Ох.“

Нервозно ја пикнав косата зад ушите и дури тогаш се сетив дека ја бев собрала во пунџа и дека немаше што да собирам. Колку непријатно. Одлично. И сега образите ми гореа. Лицето ми беше веројатно во секоја нијанса на црвено.

Непознатиот седна на своето место, а јас одеднаш сфатив дека има ред во ходникот, кој се создаде поради нашиот разговор.

„Извинете“, му промрморев на патникот зад мене во ходникот и седнав на седиштето 15Б. „Чудно, мислев дека моето место е до прозорецот.“ Го симнав ременот од чантата преку главата, го откопчав патентот на јакната и се обидов да се извлечам од ракавите без да го допрам соседот. Последното нешто што ми требаше беше да го удрам синоокиот тип со лакот во лицето: тогаш дефинитивно ќе помисли дека сум луда.

„О...“ Се сврте кон мене и се згрчи. „Се заменив со седиштата со жената од 7-А, таа сакаше да седне до детето. Сигурно по грешка сум го зел твоето место.“ Непознатиот извади зелен војнички ранец од под седиштето пред него. Рамената му беа толку широки што кога се наведна, неговото рамо го допре моето лево колено. „Ајде да се замениме.“

„Не!“ - избувнав.

Тој се замрзна, полека ја сврте главата и ме погледна:

„Не?“

„Не сакам да седам до прозорецот. Всушност, се плашам од летање, вака е уште подобро.“ *Проклетџа да сум, Ыремноџу зборувам.* „Освен ако не сакаш да седиш до ходникот?“ Го задржав здивот, надевајќи се дека ќе каже не.

Непознатиот се потпре на седиштето и ја затресе главата:

„Не, ми се допаѓа овде. Значи, се плашиш од летање?“ Немаше потсмев во неговиот тон.

„Да.“ Воздивнав со олеснување, ги опуштив рамената, ја превиткав јакната и ја пикнав под седиштето заедно со чантата.

„Зошто?“ - праша тој. „Ако не е тајна.“

Образите ми се зацрвенеа уште повеќе од порано.

„Отсекогаш сум се плашела. Нешто ме плаши, не знам што...“ Ја затресов главата. „Статистички, не сме во опасност. Минатата година, стапката на воздушни несреќи беше една на 1,3 милиони, малку полоша од претходната година, кога беше една на 1,5 милиони... Но, ако размислиш колку авиони летаат во светот, автомобилот е многу поопасен, бидејќи шансата да се случи сообраќајна несреќа е 1 на

103. А сепак, 828 луѓе загинаа во воздушни несреќи минатата година, а јас не сакам да бидам една од тие 828.“ *Повторно брбориш*. Си ја гризнав усната и се молев мозокот да престане да ми зоврива.

„Вау.“ Синоокиот маж се намурти, а меѓу веѓите му се појавија две вертикални брчки. „Никогаш не сум помислил на тоа.“

„Ти не се плашиш од летање?“

Мојот сосед изгледаше како да не се плаши од ништо на светот.

„Дури и не знам. Ова ми е првпат да се качам во авион, но по твојата статистика, веќе се каам што не тргнав пеш.“

„О, Боже мој. Жал ми е.“ Си ја покрив устата со раката. „Кога сум нервозна, почнувам да зборувам глупости. И имам АДХД. И не го зедев лекот утрово затоа што го ставив на масата до сокот од портокал, а потоа Серена го испи сокот и се расеав, и отидов да земам уште. Веројатно е сè уште таму тоа апче...“ Се згрчив и ги затворив очите. Го задржав здивот и ги отворив очите. Мојот сосед ме гледаше, кревајќи ги веѓите. „Извини. Додај го на тоа и фактот дека премногу размислувам за сè, и ова е резултатот. Глупаво брборење.“

Блага насмевка му се појави на лицето.

„Не грижи се. Но, тогаш зошто леташ?“

Синоокиот човек го вклучи клима-уредот над главата и ги засука ракавите од џемперот. Рацете му беа исончани. И мускулести. Ако подлактиците му беа толку мускулести, тогаш што ли имаше над лактите...

„Денот на благодарноста.“ Се намуртив. „Моите родители ме испратија на колеџ и отидоа на крстарење околу светот. А Серена, мојата постара сестра, е студентка на трета година на Универзитетот во Вашингтон, на насока новинарство. Јас живеам во Сиракуза и решивме да го поминеме Денот на благодарноста заедно, па се качив на авион... А ти?“

„Одам во ‘Форт Бенинг’ на камп за обука. Се викам Натаниел Фелан. Нејт, за моите пријатели.“

Редицата во ходникот се намали, оставајќи ги само оние што доцнеа.

„Мило ми е што се запознавме, Нејт. Јас сум Изи.“ Ја испружив раката, а тој ја стисна. „Изи Астор.“

Не знам ни како успеав да го изговорам моето име кога целото мое внимание беше насочено кон неговата крупна дланка, која ја обвиткуваше мојата. Неговиот топол допир предизвикуваше пеперутки да ми летаат во stomакот. Секогаш мислев дека љубовните романи се глупости – не верував во тој еден допир што може да испрати електричен шок низ твоето тело, но тоа ми се случи сега. Електричен шок право во сржта. Мислев дека видов искра во неговите очи, како и тој да го почувствува тоа. Не шок, туку речиси неописливо, блескаво препознавање... чувство на поврзаност, како последното парче од сложувалката штотуку да се наместило на своето место.

Серена би го нарекла тоа судбина, но таа беше безнадежна романтичка.

Јас го нареков тоа привлечност.

„Мило ми е што се запознавме, Изи.“ Тој полека ми ја стисна раката, а потоа ја пушти уште побавно. Секој нервен завршеток на мојата дланка беше разбуден од неговиот допир. „Изабел ти е полното име?“

„Изабо.“ Го врзав безбедносниот појас и цврсто го затегнав околу колковите.

„Изабо“, повтори Нејт и се врза.

„Да. Во чест на хероината од омилиениот филм на мајка ми, ‘Лејдихок’.“

Ходникот конечно беше празен.

Се чинеше дека сите веќе се качиле на летот.

„Кој филм беше тоа?“ - праша Нејт, малку намуртувајќи се.

„О, тоа е филм од 80-тите, за двојка која се вљубува и тоа го вознемирува средновековниот епископ. Епископот ја сака девојката, Изабо, но таа е вљубена во Наваро, а епископот ги проколнува двајцата. Сега Наваро се претвора во волк ноќе, а Изабо станува јастреб преку ден. Љубовниците можат да се сретнат само за момент на зајдисонце и

изгрејсонце. Изабо е Лејдихок¹.“ О, Боже мој, ѝресѝани да зборуваш! Зошѝо, зошѝо сум ваква?

„Колку... трагична приказна.“

Гласот на стјуардесата се слушна преку звучникот.

„Дами и господа, добре дојдовте на летот осумстотини дваесет и шест на ‘Трансконтинентал ерлајнс’.“

„Не баш. Ќе го прекршат проклетството, така што сѐ завршува добро.“ Се наведнав и го извадив телефонот од торбата под седиштето.

Два пропуштени повика од Серена светнаа на екранот.

Серена:

Прати ми порака кога ќе се качиш во авионот.

Серена:

Сериозна сум!!!

Времето помеѓу пораките беше петнаесет минути.

„Ве молам ставете го рачниот багаж во преградите над главата ако веќе не сте го направиле тоа, или под седиштето пред вас. Седнете на вашите седишта и врзете ги безбедносните појаси“, стјуардесата продолжи брзо и деловно.

Изабо:

Јас сум во авионот.

Серена:

Бев загрижена.

Се насмевав и ја затресов главата. Серена беше загрижена само за мене.

Изабо:

Загрижена? Дека ќе се изгубам помеѓу обезбедувањето и портата?

Серена:

Можеше да го направиш тоа.

Не, не сум ѝолку ѓлуѝава.

Изабо:

Те сакам. Ти благодарам за оваа недела.

---

1 Девојката јастреб

Серена:

Те сакам повеќе. Пиши ми порака кога ќе слеташ.

„Патници, од оние што седат до излезите за итни случаи се бара да ја прочитаат картичката со посебни упатства што се наоѓа во џебот на седиштето пред вас. Доколку не сакате да помогнете во итен случај, ве молиме замолете ја стјуардесата да ве премести.“

Погледнав кон Нејт.

„Тоа сме ние“, реков. „Ние сме патниците до излезите за итни случаи.“

Тој погледна кон ознаките на вратата и посегна по картичката со упатства. Морав да признаам, тоа направи да изгледа уште посладок.

Стјуардесата објави дека пушењето е забрането, ја заврши својата објава и ја затвори вратата. Срцето почна да ми чука силно додека вознемиреноста ме обземаше. Го отклучив телефонот, проверив „Инстаграм“ и „Твитер“, го префрлив во режим на лет и го пикнав во џебот од елекот. Ми се формираше грукта во грлото; го вклучив клима-уредот над главата на максимална моќност. Нејт ги стави упатствата во џебот од седиштето, се исправи и погледна низ прозорецот. Имаше густа магла од утрото, и поради неа летот беше одложен дваесет минути.

„Не заборавај да го исклучиш телефонот“, реков, а стјуардесата веднаш го повтори тоа преку звучникот. „Треба да биде во режим на лет.“

„Немам телефон. Немам телефон, немам проблем.“ Нејт се насмевна, згрчувајќи се од болка додека поминуваше со јазикот преку расцепената усна.

„Како го доби тоа?“ Покажав кон мојата усна. „Ако не е тајна.“

Престана да се смее.

„Се степав со некого. Долга приказна.“ Нејт повторно посегна во џебот од седиштето пред него и извади книга. „Пекол близу небото“ од Џон Кракауер².

Тој исто така сака да чита? Вау.

2 Into Thin Air, by Jon Krakauer

Го сфатив навестувањето и ја извадив мојата книга од чантата. Тоа беше фантастичен роман, „Мелез“ од Џенифер Арментраут³. Ја отворив обележаната страница на средината на еднаесеттото поглавје.

„Стјуардеси, подгответе се за полетување“, се слушна подлабок глас преку звучникот.

„Дали е ова добра книга?“ - праша Нејт додека авионот почна да се движи кон пистата за полетување.

„Многу ми се допаѓа. Иако изгледа дека претпочиташ вистински приказни.“ Кимнав кон неговата книга. „Интересно?“

Тој веќе имаше прочитано повеќе од половина од книгата.

Авионот сврте надесно и се стркала напред. Длабоко вдишав низ носот и издишав низ стиснатите усни.

„Многу. Не можам да ја оставам. Беше на списокот ‘Сто книги што треба да ги прочиташ пред да наполниш триесет години’. Едноставно читам сè по ред од тој список.“ Нејт ме погледна и се намурти. „Дали си добро?“

„Да“, одговорив, а чувствував како стомакот ми се стега. „Дали знаеше дека повеќето авионски несреќи се случуваат во првите три минути по полетувањето и осум минути пред слетувањето?“

„Сега знам.“

Тешко подголтнав.

„Порано земав апчиња за смирување пред летот. Лекар ми ги препиша. Ништо нелегално, не сфаќај ме погрешно. Иако, би зела и нешто нелегално.“ Се згрчив од сопствените зборови. *Боже, зошто зборувам толку многу?*

„Не е мој стил. Зошто веќе не ги земаш?“ - Нејт ја затвори книгата.

„Многу ме зашметуваат и еднаш речиси го пропуштив летот за поврзување во Филадельфија. Стјуардесата ме разбуди и морав да трчам до портата. Вратата веќе беше затворена, но сепак ме пуштија да влезам. Оттогаш нема веќе апчиња за спиење.

---

3 Half-Blood, Jennifer L. Armentrout

Авионот се нареди за полетување. Пресјани да жледаш низ њрозорецој. Знаеш дека џоа само жи влошува рабојише.

„Разбирам.“ Нејт се накашла. „Па, што студираш во Сиракуза?“ Очигледно се обидуваше да ми го одвлече вниманието, а јас се насмевнав.

„Односи со јавноста.“ Се воздржав од смеење. „Вообичаено сум вешта во разговор со луѓе кога не сум во авион.“

„Мислам дека одлично се справуваш.“ Тој се насмевна, и Бог да ми е на помош, забележав длапка на неговиот десен образ.

„А ти? Зошто реши да се приклучиш на војската? Зошто не си на факултет?“ Ја затворив книгата и ја ставив во скутот.

„Всушност, немав многу избор. Бев добар ученик, но не доволно добар за да добијам стипендија, а немавме доволно пари ни за кабелска телевизија, а камоли за факултет. Всушност, на моите родители навистина им треба малку помош. Имаат мала фарма во Илиноис, јужно од Шипман.“ Нејт погледна настрана. „Всушност, тоа е фармата на мајка ми. Ја наследи од мојот дедо. Како и да е, се надевам дека во војската ќе заработам доволно пари за да одам на факултет, па затоа ќе се запишам.“

Кимнав со главата, но знаев дека не можам да го разберам. Бев пораснала во сосема поинаква средина и не беше прашање дали да одам на факултет, туку само каде да одам. Мајка ми и татко ми плаќаа за моето образование, на шега нарекувајќи го „данок на деца“. За разлика од Нејт, јас секогаш имав избор.

„Што би сакал да студираш?“

Се намурти.

„Сè уште не сум размислувал за тоа. Можеби за наставник. Сакам англиски јазик. Можеби наставник по литература. Но, којзнае, можеби ќе ми се допадне војската? Специјалните сили исто така изгледаат кул.“

„Дами и господа, ова е капетанот на авионот. Добре дојдовте на летот 826, директно за Атланта. Можеби ги забележавте временските услови: утрово имаше доцнења

поради густата магла. Моментално сме дваесет и втори во редот за полетување, што може да се очекува за околу четириесет минути.

Патниците едногласно негодуваа, вклучително и јас. Четириесетминутно доцнење! Нема да го пропуштам мојот лет за поврзување до Сиракуза, но ова ќе го отежне трансферот.

Повиците за стјуардесите почнаа да свонат тука и таму, бидејќи другите патници несомнено беа нервозни за доцнењето.

„Дали се префрлаш на друг лет во Атланта?“ - го прашав Нејт.

„Да, Колумбус, но имам уште неколку часа на располагање.“ Тој го допре палецот до раната на усната и се помести на седиштето.

„Имам маст со антибиотик“, понудив. „И Тилонол, ако ти треба за ублажување на болка.“

Нејт изненадено ме погледна.

„Носиш комплет за прва помош?“

Повторно се зацрвенев.

„Основните работи. Во случај да се заглавам во авион со странец кој има пукната усна зад која се крие долга приказна.“ Лукаво се насмеивав.

Неговата смеа беше тивка, едвај чујна.

„Во ред е, сум бил и полошо.“

„Тоа не звучи многу убедливо.“ Имаше мала грпка на носот, а јас се прашував дали е од скршеница.

Нејт се насмеа погласно:

„Ќе бидам добро. Верувај ми.“

„Сигурно имало некакво несогласување.“

„Вообичаено е така.“ Тој замолкна, а јас сфатив дека повторно се мешав во нешто што не е моја работа, и сакав да потонам во земја од непријатност.

„Што друго си прочитал од задолжителната стотка?“ - прашав.

„Хмм.“ Погледна нагоре, размислувајќи. „Аутсајдерите од...“

„Сузан Хинтон!“ - реков. Срање, не го оставив да заврши. „Замисли го тоа. Мислам дека тоа е книгата што им ја даваат на сите проблематични момци кога ќе дипломираат.“ Не можев да не се насмевам.

„Почекај малку...“ Нејт се повлече назад, како да го навредив. „Што те тера да мислиш дека сум проблематичен?“ Тој покажа на себе со раката. „Пораснав на фарма.“

Се насмеав, заборавајќи дека постојано се движевме напред во редот за полетување.

„Мускулите, лицето, распуканата усна, изгребаните зглобови...“ Погледнав во неговата рака и ги забележав витлите со црно мастило што сиркаа од под ракавот. „И тетоважите. Типично лошо момче. Се обложувам дека си оставил зад себе плева скршени женски срца...“

„Плева? Кој го користи зборот ‘плева’ во разговор?“ Нејт се насмеа, а јас му возвратив со широка насмевка. Без разлика дали беше лошо момче или не, веројатно имаше многу љубовни победи. Да не бевме во авион, јас самата ќе размислував да спијам со него, иако никогаш не сум имала авантура за една ноќ. „Освен можеби примерните студентки.“

„Погоди.“ Ја кренав веѓата. „Иако би можел да поминеш и за мускулест, меланхоличен бубалица, го имаш оној заводлив, замислен поглед, како да читаш“, забележав. „Како Џес Маријано.“

„Кој?“ Нејт збунето трепна.

„Џес Маријано“, успеав да изговорам. Гледајќи го в очи, заборавив на сè друго на светот. Тие ја имаа бојата на водата на ледничките езера на Силвертон, но не толку студени, и имаа малку топол тиркизен сјај. „Од ‘Девојките Гилмор’⁴.“

„Не сум го гледал.“ Тој ја затресе главата.

„Па, ако го гледаш, запомни дека многу личиш на Џес, само повисок и... пожежок.“ Ги притиснав усните за да се натерам да замолчам.

„Пожежок, а?“ Нејт ме погледна со значаен, заводлив поглед, и одеднаш се почувствував жешко. Прежешко.

4 Gilmore Girls (анг.)